

Czwartek 14 kwiecień 2005

obywateli państw nie będących stronami Statutu Rzymskiego oraz wzywa Radę do dalszego wspierania działań MTK;

Pogląd Parlamentu na finansowanie WPZB w 2005 r.

45. powtarza, że odpowiedź na pięć głównych zagrożeń dla bezpieczeństwa europejskiego, zawartych w Europejskiej Strategii Bezpieczeństwa (terroryzm, rozprzestrzenianie broni masowego rażenia, konflikty regionalne, upadek państw i przestępczość zorganizowana), będzie wymagać długoterminowego zewnętrznego zaangażowania przy wykorzystaniu wszystkich dostępnych instrumentów, w tym poważnych inwestycji w badania w dziedzinie bezpieczeństwa i zapobiegania konfliktom, obejmującego identyfikację konkretnych i trwałych kompromisów budżetowych, wyraźnie zaznaczonych w przyszłej Perspektywie Finansowej na lata 2007-2013;

46. podkreśla, że nie jest możliwy dalszy rozdział finansowania wydatków cywilnych i wojskowych, szczególnie w kontekście operacji EPBO, a bardziej szczegółowo – operacji podejmowanych wyłącznie przez Unię i planowanych oraz realizowanych poprzez jej Komórkę Cywilno-Wojskową;

47. w związku z tym ponownie podkreśla, że łączne koszty operacji wojskowych w ramach EPBO powinny być finansowane z budżetu Wspólnoty (co już ma miejsce w sferze cywilnej w wypadku operacji policyjnych), a nie z budżetu pomocniczego lub funduszu założycielskiego Państw Członkowskich, tak jak to się dzieje obecnie;

48. w tym celu przypomina o nowych możliwościach, jakie daje finansowanie przyszłych interwencji prowadzonych przez planowane „humanitarne grupy bojowe” w przypadkach klęsk żywiołowych, które wymagają połączenia wojskowych i cywilnych środków pomocowych, jak to miało ostatnio miejsce w przypadku kataklizmu tsunami w Azji Południowej; w związku z powyższym wzywa Radę i Komisję do przedstawienia nowej propozycji, która uwzględnić będzie również propozycję Parlamentu Europejskiego dotyczącą Europejskiego Cywilnego Korpusu Pokojowego oraz utworzenia Europejskiego Ochotniczego Korpusu Pomocy Humanitarnej, zgodnie z art. III-321 Konstytucji;

49. zwraca się do Rady, aby w wypadku jakichkolwiek przyszłych działań ESDP w walce z terroryzmem, w przeciwieństwie do obecnych reguł takich jak zasada „samodzielnego finansowania swojego udziału przez poszczególne państwa” lub jakichkolwiek ustaleń *ad hoc*, jak tzw. „mechanizm ATHENA”, rozważyła możliwość finansowania łącznego kosztu takich operacji z budżetu Wspólnoty;

*
* *

50. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, parlamentom Państw Członkowskich, Sekretarzowi Generalnemu ONZ, Sekretarzowi Generalnemu NATO i Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy.

P6_TA(2005)0133

Europejska Strategia Bezpieczeństwa

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie Europejskiej Strategii Bezpieczeństwa (2004/2167 (INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat ustanawiający Konstytucję dla Europy podpisany w Rzymie dnia 29 października 2004 r.,
- uwzględniając Europejską Strategię Bezpieczeństwa przyjętą przez Radę Europejską dnia 12 grudnia 2003 r. w wyniku inicjatywy Prezydencji Greckiej, nieformalnej Rady Ministrów Spraw Zagranicznych (Kastellorizon, maj 2003 r.) i konkluzji ze szczytu Rady Europejskiej w Salonikach (19-20 czerwca 2003 r.),

Czwartek 14 kwiecień 2005

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 30 listopada 2000 r. w sprawie stworzenia wspólnej europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony po szczytach w Kolonii i Helsinkach ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 kwietnia 2003 r. w sprawie nowej architektury bezpieczeństwa i obrony w Europie – priorytety i wady ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 marca 2005 r. w sprawie Konferencji Rewizyjnej 2005 dotyczącej Układu o Nierozprzestrzenianiu — Broń jądrowa w Korei Północnej i w Iranie ⁽³⁾,
 - uwzględniając projekt Białej Księgi w sprawie bezpieczeństwa europejskiego przedstawiony przez Europejski Instytut Studiów nad Bezpieczeństwem w maju 2004 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie w sprawie Doktryny Bezpieczeństwa Ludzkiego dla Europy, zaprezentowane Wysokiemu Przedstawicielowi UE do spraw Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa dnia 15 września 2004 r. ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając różnorodne programy dotyczące zapobiegania konfliktom ogłaszane przez instytucje europejskie,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A6-0072/2005),
- A. mając na uwadze krok milowy, jakim było opracowanie Europejskiej Polityki Bezpieczeństwa i Obrony (EPBO), zgodnie z francusko-brytyjską deklaracją z St. Malo przyjętą w dniach 3-4 grudnia 1998 r.;
- B. mając na uwadze kolejny program rozwoju EPBO przedstawiony podczas Szczytów Rady Europejskiej w Kolonii (3-4 czerwca 1999 r.), Helsinkach (10-11 grudnia 1999 r.) i Göteborgu (15-16 czerwca 2001 r.);
- C. uznając potrzebę zwiększenia kontroli eksportu broni w UE i z UE oraz na szczeblu światowym,
- D. uznając ważną rolę, jaką odgrywają różne programy pomocowe Unii Europejskiej oraz ich niezbędny wkład w rozwój gospodarczy, wspieranie rozwoju instytucji demokratycznych, wdrożenie działań odbudowy, sporządzanie programów makroekonomicznych oraz propagowanie praw człowieka;
- E. stwierdzając, że kompleksowe podejście propagowane w Europejskiej Strategii Bezpieczeństwa jest już aktywnie realizowane na Bałkanach, co ilustruje skala instrumentów Unii Europejskiej obecnie wykorzystywanych do stabilizacji sytuacji w regionie: program pomocowy CARDS, misje cywilne PROXIMA i EUPM oraz misja wojskowa ALTHEA;
- F. uznając stały poziom poparcia udowodniony prowadzonymi przez ostatnie dziesięć lat badaniami opinii publicznej, które wykazały, że ponad 60 % obywateli UE jest zwolennikami wspólnej polityki zagranicznej UE, a ponad 70 % jest zwolennikami wspólnej polityki obronnej; jednakże, świadomy innych badań opinii publicznej, wedle których zwiększenie wydatków wojskowych nie znajduje poparcia;
- G. zwracając uwagę oraz wyrażając ubolewanie, że poziom, do którego Wspólna Polityka Zagraniczna i Bezpieczeństwa (WPZB) podlega kontroli Parlamentu Europejskiego zgodnie z art. III-304 Traktatu ustanawiającego Konstytucję dla Europy, nie wzrósł istotnie, oraz że Rada nigdy nie konsultuje i nie konsultowała z Parlamentem wielu swoich decyzji i działań; niemniej jednak uznając dobrą wolę ze strony Wysokiego Przedstawiciela i jego służb w informowaniu Parlamentu oraz w angażowaniu się w dialog z Parlamentem; nakłaniając Wysokiego Przedstawiciela i jego służby, aby kontynuowały i wzmocniły przejrzysty dialog z Parlamentem;
- H. zauważając, bez uszczerbku dla poprzedniego punktu, ciągłą zależność działań podejmowanych w ramach WPZB od parlamentów krajowych, zwłaszcza w odniesieniu do tych Państw Członkowskich, które wymagają zgody parlamentu dla podejmowania jakichkolwiek działań wojskowych;

⁽¹⁾ Dz.U. C 228 z 13.8.2001, str. 173.

⁽²⁾ Dz.U. C 64 E z 12.3.2004, str. 599.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2005)0075.

⁽⁴⁾ Raport Barceloński Grupy Studyjnej w sprawie europejskiego potencjału w dziedzinie obronności.

Czwartek 14 kwiecień 2005

- I. uznając, że wszystkie działania i czynności podejmowane w ramach WPZiB muszą być wykonywane w ścisłej zgodności z prawem międzynarodowym i z poszanowaniem zasad Karty Narodów Zjednoczonych, zgodnie z art. I-3 i III-292 Traktatu ustanawiającego Konstytucję dla Europy;
- J. zważywszy, że wiele Państw Członkowskich Unii Europejskiej (w tym Wielka Brytania, Niemcy, Hiszpania, Włochy i Grecja) miało, a w niektórych wypadkach nadal ma, własne doświadczenia z różnymi formami terroryzmu oraz różne filozofie leżące u ich podstawy,
- K. zważywszy, że w najbliższej przyszłości terroryzm islamski stanowić będzie największe wyzwanie dla UE, podobnie jak dla innych regionów, szczególnie jeżeli terrorystom uda się przejąć kontrolę nad bronią masowego rażenia;
- L. zważywszy, że Strategia Bezpieczeństwa Europejskiego stanowi część całościowej polityki WPZB i EPBO, w której może być wykorzystane całe spektrum działań politycznych dostępnych UE, w tym działania o charakterze dyplomatycznym, gospodarczym czy rozwojowym;

Środowisko bezpieczeństwa europejskiego

1. podkreśla, że tylko całościowe podejście do definicji terminu „bezpieczeństwo” pozwala właściwie uwzględnić zarówno wpływ kwestii polityczno-demokratycznych (np. pogwałcenie praw człowieka, świadoma dyskryminacja określonych grup obywateli, istnienie represyjnych reżimów), jak i szerokie spektrum czynników społecznych, gospodarczych i środowiskowych (np. bieda, problem głodu, choroby, analfabetyzm, niedostatek zasobów naturalnych, degradacja środowiska, niesprawiedliwość w międzynarodowych stosunkach handlowych, itd.) na istniejące konflikty regionalne, upadające państwa i powstawanie sieci przestępczych i terrorystycznych, chociaż działanie tych sieci nie może w żadnym wypadku być tłumaczone jednym z ww. czynników;
2. w związku z tym, z zadowoleniem przyjmuje całościowe podejście do pojęcia „bezpieczeństwa” zawarte w Europejskiej Strategii Bezpieczeństwa (ESB); podziela pogląd wyrażony w ESB, że najważniejsze zagrożenia dla światowego bezpieczeństwa to terroryzm, rozprzestrzenianie broni masowego rażenia, nierozwiązane konflikty regionalne, upadłe i upadające państwa i przestępczość zorganizowana; podkreśla, że zagrożenia te nie mogą być rozwiązywane w pierwszej kolejności, ani wyłącznie za pomocą środków militarnych;
3. w związku z tym dochodzi do tego samego wniosku, który wyrażono w ESB, że połączenie różnych programów i instrumentów pomocowych, zarówno na poziomie Unii Europejskiej, jak i Państw Członkowskich, w połączeniu z potencjałem dyplomatycznym, cywilnym i wojskowym oraz wiedzą ekspercką, może najlepiej służyć zapewnieniu większego bezpieczeństwa na świecie;
4. podkreśla zatem pilną potrzebę praktycznego odzwierciedlenia koncepcji środowiska bezpieczeństwa w istniejących strukturach Unii tak, aby była ona w stanie z dużym wyprzedzeniem wykrywać kryzysy i aktywnie im przeciwdziałać; w związku z tym zaleca podjęcie wzmożonych starań w celu utworzenia systemu wczesnego ostrzegania przed zagrożeniami przy wykorzystaniu innowacyjnych technologii z cywilnego sektora technologii informacyjnych służącego analizie i ocenie informacji; podkreśla w tym kontekście, że ustanowienie „centrów wykrywania kryzysów”, które mogą zostać utworzone zarówno w ramach przyszłej Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych, jak i przez służby spoza Unii Europejskiej, np. Unię Afrykańską, w regionach szczególnie zagrożonych kryzysami stanowiłoby jeden z wielu rozsądnych sposobów rozpoznawania przyczyn konfliktów, informowania o nich i współpracy w celu ich zażegnania, by móc zapobiegać eskalacji przemocy; ponadto podkreśla w tym kontekście, jak ważne jest włączenie zapobiegania konfliktom, a także walki z terroryzmem, jako składników do wszystkich obszarów polityki unijnej;

Cele strategiczne dla Unii Europejskiej

5. w pełni zgadza się z celami strategicznymi UE zawartymi w ESB, jakimi są: przeciwdziałanie zagrożeniom, budowanie bezpieczeństwa w sąsiedztwie Unii oraz wzmacnianie porządku międzynarodowego poprzez efektywne działania w ramach struktur wielostronnych; podkreśla, że założenia ESB wykraczają daleko poza wojskowe aspekty Europejskiej Polityki Bezpieczeństwa i Obrony;

Czwartek 14 kwiecień 2005

6. zwraca uwagę, że przeciwdziałanie zagrożeniom będzie wymagać określenia zagrożeń o charakterze regionalnym i/lub globalnym, co pozwoli Unii na skuteczne wykorzystanie dostępnych instrumentów i zasobów w celu rozwiązania problemu; zwraca uwagę, że dzięki zapewnieniu bezpieczeństwa w sąsiedztwie Unii w dużym stopniu możliwe będzie przeciwdziałaniu zagrożeniom o charakterze regionalnym, podczas gdy zagrożenia globalne muszą być likwidowane w ramach skutecznych wielostronnych struktur międzynarodowych, których siłą napędową będzie Unia Europejska; zwraca jednak uwagę, że organizacje i struktury wielostronne mogą również pomagać w likwidowaniu zagrożeń na poziomie regionalnym;
7. w pełni podziela opinię wyrażoną w polityce Nowego Sąsiedztwa Unii i w ESB, że sąsiedztwo Unii powinno być rozumiane szeroko, obejmując nie tylko te kraje Europy Wschodniej, które z nią graniczą, ale również regiony rozciągające się dalej na wschód i południe, takie jak Kaukaz, Bliski Wschód i Afryka Północna; zwraca uwagę na zgodność tej polityki z podejmowanymi przez Unię działaniami zmierzającymi do rozwiązania konfliktu arabsko-izraelskiego, również poprzez Proces Barceloński; podkreśla, że demokracja i państwo prawne są najważniejszymi warunkami pokojowego współistnienia narodów;
8. podkreśla prymat ONZ w ramach instytucji wielostronnych oraz potrzebę odgrywania przez Unię Europejską wiodącej roli w doprowadzeniu do ponownego ożywienia struktur i możliwości tej niezbędnej instytucji; w związku z tym zwraca uwagę na raport przedstawiony Sekretarzowi Generalnemu ONZ w dniu 21 marca 2005 r. zatytułowany „W większej wolności: w stronę rozwoju, bezpieczeństwa i praw człowieka dla wszystkich”; z zadowoleniem przyjmuje ten raport, bez uszczerbku dla jakiegokolwiek przyszłej szczegółowej oceny Parlamentu, jako punkt wyjścia dla otwartej dyskusji na temat reformy ONZ tak, aby mogła ona sprostać wyzwaniom XXI wieku; nalega, aby Unia Europejska i Państwa Członkowskie skoordynowały swoje stanowiska w ramach tych dyskusji, z pełną świadomością niezmiennego poparcia, jakiego dowodzą badania opinii publicznej, dla silniejszej niż obecnie reprezentacji WPZB / EPBO przez Unię Europejską;
9. dodatkowo podkreśla potrzebę przyjęcia przez Unię Europejską wiodącej roli w nawiązywaniu i utrzymywaniu współpracy z innymi międzynarodowymi i regionalnymi organizacjami działającymi na rzecz światowego pokoju i bezpieczeństwa; szczególnie podkreśla potrzebę pełnej współpracy z OBWE;
10. podkreśla wagę realizacji przez Unię Europejską stabilnej i uczciwej polityki rozwoju w celu skutecznego przyczynienia się do ogólnie zaakceptowanych Milenijnych Celów Rozwoju;

Niedawne kroki milowe w EPBO

11. zwraca uwagę na cenne doświadczenia zdobyte podczas cywilnych i wojskowych misji podejmowanych w ciągu ostatnich dwóch lat, obejmujących: przejście kontroli przez Międzynarodowe Siły Policyjne — MSP (obecnie Misja Policyjna Unii Europejskiej, MPUE) w Bośni i Hercegowinie od 2003 r.; PROXIMA w Byłej Jugosłowiańskiej Republice Macedonii i EUJUST THEMIS w Gruzji; z zadowoleniem przyjmuje również zbliżające się rozmieszczenie sił policyjnych Unii Europejskiej w Demokratycznej Republice Konga (EUPOL Kinshasa);
12. zwraca uwagę na znaczny postęp, jaki został poczyniony w rozszerzaniu potencjału wojskowego Unii; równocześnie dostrzega wagę porozumienia Berlin Plus zawartego z NATO, które umożliwiło powstanie pierwszej misji wojskowej Unii Europejskiej CONCORDIA w Byłej Jugosłowiańskiej Republice Macedonii i misję ALTHEA w Bośni i Hercegowinie; docenia korzystną elastyczność ram EPBO w dalszym umożliwianiu realizacji operacji ARTEMIS w Demokratycznej Republice Konga;
13. podkreśla pozytywny wkład Centrum Interpretacji Danych Satelitarnych Unii Europejskiej (SITCEN) w łączeniu wszystkich dostępnych cywilnych, wojskowych i dyplomatycznych informacji wywiadowczych dla przygotowania wiarygodnych analiz różnych sytuacji; nalega, aby Państwa Członkowskie zintensyfikowały wymianę informacji w ramach SITCEN i nie stawiały niepotrzebnych przeszkód w realizacji ambicji wyrażonych w ESB;
14. podkreśla, że szczególny charakter i dodatkowa korzyść EPBO leży w połączeniu cywilnych i wojskowych elementów oraz zwraca uwagę, uwzględniając wyżej wymienione osiągnięcia, że w przyszłości Unia Europejska będzie w coraz większym stopniu stawała naprzeciw wyzwaniu znalezienia właściwej równowagi między elementami wojskowymi i cywilnymi, w celu wypełnienia założeń ESB zgodnie z jej duchem; jest zdania, że misja ALTHEA w Bośni i Hercegowinie dostarczy w tym względzie cennych doświadczeń, na tyle na ile Unia Europejska będzie w stanie skoordynować swoje działania wojskowe z operacjami cywilnymi i obecnie realizowanymi programami;

Czwartek 14 kwiecień 2005

Postępy na drodze do Celu Operacyjnego 2010 i Cywilnego Celu Operacyjnego 2008

15. zgadza się z celami postawionymi w Celu Operacyjnym 2010, oficjalnie przyjętym przez Radę ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych (GAERC) w dniu 17 maja 2004 r. oraz porozumieniem dotyczącym osiągnięcia Cywilnego Celu Operacyjnego 2008 przyjętym przez GAERC w dniu 13 grudnia 2004 r., jako środkami skoncentrowania wysiłków w celu wyposażenia Unii Europejskiej w niezbędny potencjał, umożliwiający jej realizację celów strategicznych ESB; uważa, że cele te dotyczące treści i czasu powinny przybrać konkretną formę w postaci Białej Księgi;

16. w związku z tym zwraca uwagę na postęp poczyniony podczas spotkania GAERC w dniu 22 listopada 2004 r. w odniesieniu do dalszego rozwijania koncepcji szybkiego rozmieszczania „grup bojowych” w dużych operacjach wojskowych; zwraca uwagę, że grupy te powinny przede wszystkim wywodzić się z sił dwunarodowych i wielonarodowych, już istniejących w Unii Europejskiej; zwraca również uwagę na porozumienie dotyczące osiągnięcia Cywilnego Celu Operacyjnego 2008, przyjętego przez GAERC, i z zadowoleniem przyjmuje wyrażony w nim zamiar uczynienia istniejących instrumentów cywilnych bardziej kompleksowymi i skutecznymi, tak aby połączenie różnych zintegrowanych sił odbywało się na podstawie konkretnych, rzeczywistych potrzeb; tym samym zauważa, że przyszłe zarządzanie kryzysami cywilnymi w ramach EPBO w efekcie wykroczy poza cztery obszary priorytetowe określone w Feira (policja, państwo prawne, administracja cywilna i ochrona ludności);

17. podkreśla, w szczególności w odniesieniu do osiągnięcia pełnej mobilności operacyjnej grup bojowych do 2007 r., wagę globalnego podejścia do mobilności (*Global Approach on Deployability*) i w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje wkłady poczynione przez centra koordynacyjne w Atenach i w Eindhoven w sektorze transportu wojskowego;

18. równocześnie z zadowoleniem przyjmuje oficjalne przyjęcie przez Radę Europejską projektu Komórki Cywilno-Wojskowej w ramach Sztabu Wojskowego UE; zwraca uwagę, że Komórka Cywilno-Wojskowa będzie odgrywać szczególnie istotną rolę w planowaniu strategicznym wszystkich operacji (cywilnych, wojskowych i łączonych operacji cywilno-wojskowych) oraz – od 2006 r. – w ustanowieniu centrum operacyjnego dla autonomicznych misji Unii Europejskiej w wypadkach, gdy nie zostanie wyznaczona żadna krajowa kwatera główna; dalej podkreśla wagę Komórki Cywilno-Wojskowej w rozwijaniu zasad i modeli zarządzania płaszczyzną stykania się sił cywilnych i wojskowych; uznaje jednak, że wiele z tych zasad i modeli będzie wynikać z bieżących i przyszłych operacji;

19. zwraca uwagę, w zakresie planowania przyszłych łączonych misji cywilno-wojskowych Unii Europejskiej, na propozycje i pomysły zawarte w raporcie zatytułowanym „Doktryna Bezpieczeństwa Ludzkiego dla Europy”; w związku z tym, z zadowoleniem przyjmuje nie tylko obecne działania w zakresie EPBO, takie jak utworzenie Komórki Cywilno-Wojskowej, które współgrają z ogólnym kierunkiem tego sprawozdania, lecz również przyszłe stworzenie Europejskiego Ochotniczego Korpusu Pomocy Humanitarnej, zgodnie z art. III-321 ust. 5 Traktatu ustanawiającego Konstytucję dla Europy; zauważa jednakże, że Europejski Ochotniczy Korpus Pomocy Humanitarnej przewidziany jest w tym artykule przede wszystkim jako „struktura służąca wspólnemu zaangażowaniu młodych Europejczyków”; w związku z tym domaga się, by struktura ta została poszerzona bądź uzupełniona poprzez stworzenie dodatkowego „Korpusu” wykorzystującego doświadczenia zawodowców w trakcie lub po zakończeniu wykonywania służby, tak aby uzyskać korpus zdolny do funkcjonowania na podobieństwo Europejskiego Cywilnego Korpusu Pokojowego — zgodnie z kilkakrotnie wyrażanymi propozycjami Parlamentu;

20. zwraca uwagę, że w dniu 7 stycznia 2005 r. również GAERC – częściowo na podstawie wstępnych projektów przedstawionych przez Komisarza Spraw Zagranicznych – wezwała swoje właściwe organy zależne oraz Komisję do oceny zakresu powiększania europejskich sił reakcji kryzysowej w zakresie pomocy w sytuacjach katastrof;

21. nalega, aby Rada i Komisja zagwarantowały komplementarność i spójność istniejących instrumentów i możliwości oraz przedstawiły nowe projekty, szczególnie w zakresie ścisłego połączenia ochrony w sytuacjach konfliktów i zarządzania kryzysowego; uważa, że wymierny sukces osiągnięty w zakresie tego jeszcze nie ukończonego zadania może być uznany za krok w kierunku przyszłego ustanowienia Europejskiej Służby Zagranicznej;

22. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę niektórych Państw Członkowskich dotyczącą utworzenia Europejskich Sił Żandarmerii oraz ich gotowość do udostępnienia tychże sił na potrzeby EPBO; podkreśla szczególnie przydatność tych sił w zapewnieniu przechodzenia z etapu czysto wojskowego do etapu mieszanego lub czysto cywilnego;

Czwartek 14 kwiecień 2005

23. podkreśla potrzebę rozwinięcia europejskiej kultury bezpieczeństwa poprzez skuteczne wdrożenie Koncepcji Szkolenia UE w EPBO, która zwiększa interoperacyjność wszystkich podmiotów zaangażowanych w zarządzanie kryzysowe UE; podkreśla w tym kontekście potrzebę utworzenia Europejskiego Kolegium Bezpieczeństwa i Obrony (EKBO), która zapewniłaby organom UE i Państwom Członkowskim zorientowany personel będący w stanie skutecznie pracować nad wszelkimi kwestiami z zakresu EPBO; uważa, że kolegium to powinno zostać oparte na trwałych podstawach organizacyjnych i finansowych;

24. z zadowoleniem zwraca uwagę na podjęcie szybkich działań w tworzeniu Europejskiej Agencji Obrony (EAO) przed oficjalnym przyjęciem Traktatu ustanawiającego Konstytucję dla Europy; zwraca uwagę, że Unia powinna skorzystać z działalności EAO nie tylko w dalszym rozwijaniu możliwości obronnych w zarządzaniu kryzysowym, ale również w racjonalizacji kosztów badań i rozwoju w ramach Państw Członkowskich oraz, w perspektywie długoterminowej, w stworzeniu europejskiego rynku uzbrojenia; uważa, że Agencja ds. Uzbrojenia powinna przywiązywać szczególną wagę do zbrojenia i wyposażania grup bojowych oraz że powinna zapewnić ich kompatybilność; nalega, aby w sposób priorytetowy grupom bojowym dostarczano nowe, wspólne wyposażenie; ostrzega jednakże, że wszelkie przyszłe osiągnięcia EAO będą w znacznym zakresie zależne od (politycznego) wsparcia Państw Członkowskich i dostępności wystarczających środków budżetowych; równocześnie zwraca uwagę, że nie można stawiać przeszkód EAO w realizacji celów długoterminowych, wykraczających poza Cel Operacyjny 2010, aby Unia mogła korzystać z realizacji celów ESB;

25. uważa, że Europejska Polityka Kosmiczna jest jednym z najważniejszych wyzwań strategicznych stojących przed UE w XXI wieku; odnotowuje, że w dziedzinie telekomunikacji i informacji wywiadowczych równoległe opracowywano wiele projektów, co ograniczało wydajność, a zwiększało koszty; nalega, aby przedsięwzięcia takie jak francuski system satelitarny Helios oraz niemiecki system SAR-Lupe zostały połączone w ramach Europejskich Badań nad Bezpieczeństwem;

26. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki Komisji w propagowaniu badań na rzecz bezpieczeństwa w ramach Unii Europejskiej w najbliższej przyszłości; dlatego opowiada się za utworzeniem niezależnego Europejskiego Programu Badań nad Bezpieczeństwem w obrębie najbliższych ramowych programów badawczych, wyposażonego w instrumenty odpowiednie dla kwestii bezpieczeństwa, zasady i modele finansowania zgodnie z zaleceniami Grupy Osobistości; zwraca jednak uwagę na ryzyko dublowania inicjatyw badawczych EAO; w związku z tym wzywa Komisję, Radę i Państwa Członkowskie, aby utrzymywały ściśle stosunki robocze w celu uniknięcia tego ryzyka; zaleca w związku z tym — równoległe do badań stymulowanych rozwojem technologicznym — skupienie się na rozwoju wspólnych umiejętności modelowania i zdolności symulacji, a także umiejętności analizy zagrożeń i planów bezpieczeństwa przy wykorzystaniu bieżących porównywalnych korzyści;

Braki w potencjale

27. zwraca uwagę na następujące trzy kategorie istotnych braków, które mają poważny wpływ na możliwości prowadzenia przez Unię zarówno cywilnych działań zarządzania kryzysowego oraz interwencji humanitarnych w większym wymiarze przy wykorzystaniu głównie środków wojskowych, takich jak zwalczanie skutków katastrof humanitarnych o rozmiarach porównywalnych z wydarzeniami w Rwandzie:

- a) brak wystarczających sił wymaganych dla utrzymania koniecznej rotacji (1/3 – rozmieszczanie, 1/3 – szkolenia, 1/3 – odpoczynek) w takich długoterminowych / intensywnych operacjach;
- b) brak stałych znacznych możliwości transportu powietrznego na dużą skalę w celu transportu sił za granicę;
- c) brak wystarczających sił dowodzenia, kierowania i łączności, a także wywiadu, rozpoznania oraz zwiadu w ramach EPBO;

28. zwraca uwagę, że ciągły rozwój „grup bojowych” w dużym stopniu rozwiąże pierwszy problem; zwraca uwagę, że planowana budowa transportowców A400 M nie rozwiąże w pełni drugiego problemu i nalega na podjęcie działań w celu dalszej jego naprawy; niemniej jednak nalega, aby zwrócić uwagę na sporządzenie schematu rotacji dla rozmieszczania sił; domaga się, ze względu na taki system rotacji, ustanowienia wspólnych standardów szkolenia, np. w zakresie helikopterów; uważa, że poprzez połączenie szkolenia może zostać zwiększona zdolność do podjęcia działań, a koszty mogą ulec zmniejszeniu; w związku z ostatnim problemem zdecydowanie nalega, aby zostały podjęte działania, które umożliwią Unii

Czwartek 14 kwiecień 2005

Europejskiej prowadzenie misji wymagających wsparcia sił wojskowych bez konieczności korzystania z zasobów NATO lub zasobów któregoś Państwa Członkowskiego; zwraca uwagę, że takie działania mogłyby skutkować zebraniem istniejących zasobów i sił w ramach Państw Członkowskich w celu ustanowienia bazy komunikacyjnej podwójnego wykorzystania lub sieci służącej EPBO;

29. podkreśla dodatkowo, że cele wyrażone w Celu Operacyjnym 2010 nie będą wystarczające do podejmowania bardziej intensywnych misji lub misji trwających dłużej niż rok; w związku z tym nalega, aby Komisja w ścisłej współpracy z Radą, przedstawiła Białą Księgę w sprawie praktycznych wymogów koniecznych dla rozwoju EPBO i ESB, aby również było możliwe propagowanie debaty dotyczącej rozwoju przyszłej Europejskiej Strategii Obrony;

Kontrola eksportu broni i nierozprzestrzenianie broni masowego rażenia i broni lekkiej

30. stwierdza, w ramach WPZB Unii, ogólną zgodność strategii europejskiej przeciwko rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia, oficjalnie przyjętej przez Radę Europejską w grudniu 2003 r., z celami strategicznymi ESB; z zadowoleniem zwraca uwagę na działania podjęte przez Osobistego Przedstawiciela Wysokiego Przedstawiciela w wykonaniu postanowień rozdziału III Strategii, szczególnie zgodnie z tym, co wyrażono w liście priorytetów przyjętej przez Radę Europejską w grudniu 2004 r.;

31. zgadza się z Europejską Strategią Bezpieczeństwa (ESB), że rozprzestrzenianie broni masowego rażenia jest potencjalnie największym zagrożeniem dla naszego bezpieczeństwa i nalega, zgodnie z postanowieniami Europejskiej Strategii Bezpieczeństwa, aby Unia Europejska wykorzystwała pełen wachlarz instrumentów, którymi dysponuje, w zwalczaniu zagrożenia związanego z bronią masowego rażenia, zwracając uwagę w tym zakresie, że możliwe połączenie terroryzmu i broni masowego rażenia wymaga niezwłocznego i odpowiedniego działania;

32. podkreśla potrzebę przejścia przez Unię Europejską inicjatywy wzmocnienia międzynarodowej kontroli uzbrojenia, tym samym przyczyniając się do wzmocnienia skutecznego multilateralizmu w ramach porządku międzynarodowego; równocześnie zwraca uwagę na zgodność wysiłków podejmowanych w celu zintegrowania aspektów nierozprzestrzeniania w ramach Polityki Sąsiedztwa Unii Europejskiej z aspektami ogólnego celu strategicznego, jakim jest budowanie bezpieczeństwa w ramach sąsiedztwa Unii Europejskiej;

33. z zadowoleniem przyjmuje zamierzone uwzględnienie postanowień dotyczących nierozprzestrzeniania broni masowego rażenia w ramach wszystkich przyszłych umów o partnerstwie i współpracy zawieranych między Unią Europejską i krajami trzecimi, jak np. Umowa o Partnerstwie i Współpracy podpisana z Tadżykistanem w dniu 11 października 2004 r.⁽¹⁾ oraz projekt Umowy Stowarzyszeniowej z Syrią, czekający na przyjęcie;

34. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że negocjacje Unii Europejskiej z Iranem jako regionalnym mocarstwem, których celem jest zapobieganie rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia, były prowadzone w związku z uzasadnionymi interesami bezpieczeństwa gospodarczego i regionalnego; zwraca uwagę, że polityka ta jest wyrażeniem polityki zagranicznej i bezpieczeństwa opartej na zasadach prawa międzynarodowego i multilateralizmu w najlepiej pojętym interesie wspólnoty międzynarodowej; wyraża zadowolenie z faktu, że stanowiska UE i USA wobec Iranu uległy istotnemu zbliżeniu;

35. zwraca uwagę na obecnie przeprowadzaną ocenę systemu wzajemnej kontroli eksportu Unii Europejskiej; zwraca uwagę, że wyniki pierwszego etapu oceny przeprowadzonego wiosną 2004 r., wskazywały na potrzebę, by Państwa Członkowskie łącznie (jako Unia Europejska) i indywidualnie przyjmowały bardziej proaktywne podejście przy kontrolowaniu eksportu materiałów podwójnego przeznaczenia; nalega, aby Państwa Członkowskie zastosowały się bez zwłoki do zaleceń opartych na tych wynikach oraz aby w większym stopniu korzystały z Centrum Interpretacji Danych Satelitarnych Unii Europejskiej w tym konkretnym zakresie oraz ogólnie jako platformy do wymiany informacji; przyjmuje z zadowoleniem wysiłki podjęte przez Unię Europejską w celu koordynacji i organizacji w największym możliwym stopniu wspólnego stanowiska Unii Europejskiej w odniesieniu do różnych regulacji kontroli eksportowej, a także z zadowoleniem przyjmuje wysiłki podjęte w celu włączenia nowych Państw Członkowskich do różnych regulacji kontroli eksportowej;

36. zwraca uwagę na obecne praktyczne trudności we wdrażaniu strategii przeciwko rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia, szczególnie z powodu różnych źródeł i procedur, poprzez które mają być mobilizowane środki budżetowe; nalega, aby Rada i Komisja wraz z Parlamentem zaangażowały się w dialog dotyczący ulepszenia i uproszczenia tych procedur w celu przyjęcia odpowiednich zmian w ramach odpowiednich nowych instrumentów finansowych na nowy okres budżetowy 2007-2013;

⁽¹⁾ Dz.U. L 340 z 16.11.2004, str. 21.

Czwartek 14 kwiecień 2005

37. podkreśla potrzebę dalszego wzmocnienia Kodeksu Postępowania Unii Europejskiej w dziedzinie Eksportu Broni a także maksymalizowania wkładu UE w zapobieganie rozmieszczaniu broni ręcznej i lekkiej, szczególnie przez ustanowienie traktatu o międzynarodowym handlu bronią;

38. wzywa państwa posiadające broń jądrową, wymienione w Układzie o Nierozprzestrzeleniu, w szczególności USA, Chiny i Rosję, w obliczu wzrastającego zagrożenia terroryzmem oraz rozprzestrzenianiem broni masowej zagłady, do zrewidowania własnej polityki nuklearnej w duchu Układu o Nierozprzestrzeleniu; wyraża dlatego niezadowolenie z powodu starań rządu amerykańskiego, które w minionych czterech latach zmierzały do wspierania badań i rozwoju nowych broni nuklearnych, a także z powodu odmowy ratyfikowania przez nie traktatu o całkowitym zakazie prób jądrowych; wyraża zaniepokojenie niedostatecznymi wysiłkami Rosji w celu zabezpieczenia jej zasobów atomowych; jest głęboko zaniepokojony z powodu obszernego podwyższenia przez Chiny wydatków wojskowych (o 12,6%), rozległej modernizacji chińskich atomowych sił zbrojnych, a także zwiększenia importu nowoczesnych technologii wojskowych;

Wyzwania budżetowe

39. zwraca uwagę, że największym zagrożeniem dla spójności i sukcesu ESS jest możliwy brak wystarczających środków budżetowych udostępnionych poprzez całe spektrum polityki i instrumentów Unii Europejskiej; w związku z tym zwraca uwagę na szczególną wagę programów pomocowych UE i ich znaczny wkład w proaktywne i kompleksowe podejście wyrażone w ESB; zwraca się z prośbą, aby punkt ten nie został pominięty w bieżących negocjacjach dotyczących Przyszłej Perspektywy Finansowej na lata 2007-2013;

40. zwraca również uwagę, że skuteczność ESB, a szczególnie EPBO, w dużym stopniu zależy od wydatków Państw Członkowskich poza ramami unijnymi; zaleca w związku z tym, po pierwsze bardziej rozsądne i skuteczne wykorzystanie wydatków krajowych w obszarze obrony, co może zostać osiągnięte w niektórych Państwach Członkowskich, np. poprzez szybszą modernizację i restrukturyzację sił zbrojnych, i po drugie, ustanowienie mechanizmu oceny udziału wydatków na obronę Państwa Członkowskiego w jego PKB; dlatego nalega, aby w tym celu Państwa Członkowskie współpracowały z EAO;

41. wyraża ubolewanie, że art. III-313 Traktatu ustanawiającego Konstytucję dla Europy utrzymał status quo podwójnego przydzielania środków w ramach budżetu dla działań WPZB; dostrzega wysiłki Rady podejmowane w celu zapewnienia większej przejrzystości mechanizmu (ATHENA), w ramach którego zarządzane mają być koszty operacji wojskowych lub obronnych poza budżetem Unii⁽¹⁾; podkreśla jednak swoje silne przekonanie, iż utrzymanie ciągłego rozdziału finansowania kosztów wspólnych w operacjach cywilnych poprzez budżet unijny i skutków operacji wojskowych lub obronnych spoza budżetu Unii będzie niemożliwe ze względu na fakt, że misje prowadzone w ramach WPZB będą coraz częściej misjami mieszanymi, czego dowodem może być ustanowienie Komórki Cywilno-Wojskowej;

42. w związku z tym zwraca uwagę na istotne problemy, jakie stwarzają obecne procedury przetargowe w związku z podejmowaniem szybkich akcji w ramach EPBO; w związku z tym nalega, aby Rada i Komisja przeprowadziły jak najszybciej szczegółowe badanie w zakresie specjalnych procedur lub wyłączeń na potrzeby przyszłych działań i operacji EPBO w ramach Rozporządzenia Finansowego⁽²⁾;

Relacje transatlantyckie

43. zwraca uwagę na zgodność ocen globalnych zagrożeń przedstawionych zarówno w ESB, jak i w Amerykańskiej Strategii Bezpieczeństwa Narodowego; jest zdania, że ta zgodność powinna stanowić podstawę, na której Unia Europejska i Stany Zjednoczone mogłyby ponownie rozpocząć dialog równych partnerów w celu osiągnięcia porozumienia dla rozwiązania poszczególnych problemów, takich jak autoryzacja i wykorzystanie sił wojskowych w odniesieniu do stosownych postanowień Karty Narodów Zjednoczonych i uznania jej prawnego charakteru, oraz ogólnie w celu ponownego ożywienia współpracy transatlantyckiej w zakresie bezpieczeństwa;

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2004/197/WPZB z dnia 23 lutego 2004 r. ustanawiająca mechanizm administrowania finansowaniem wspólnych kosztów operacji Unii Europejskiej mających skutki militarne lub obronne (Dz.U. L 63 z 28.2.2004, str. 68).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 248 z 16.9.2002, str.1).

Czwartek 14 kwiecień 2005

44. podkreśla, że głównym elementem transatlantyckiego dialogu na temat bezpieczeństwa musi być wzmocnienie kompetencji organizacji międzynarodowych, takich jak OBWE oraz w szczególności Unii Afrykańskiej, aby mogły one mieć swój własny wkład w światowe bezpieczeństwo; w tym zakresie zwraca uwagę na użyteczność nieformalnych wielostronnych formacji, takich jak „Quartet” w osiągnięciu trwałego rozwiązania konfliktu izraelsko-palestyńskiego;

45. wyraża pragnienie silniejszej współpracy ze Stanami Zjednoczonymi w zakresie nierozprzestrzeniania i walki z terroryzmem; nalega, aby Unia Europejska i Stany Zjednoczone kontynuowały jednak swój pozytywny dialog w tym zakresie i w pełni realizowały plan działania w celu kontynuowania współpracy, zgodnie z Deklaracjami UE-USA w sprawie zwalczania terroryzmu i w sprawie nierozprzestrzeniania broni masowego rażenia, podpisanymi podczas szczytu UE-USA w dniu 26 czerwca 2004 r.; uważa, że te zagadnienia muszą stać się stałym elementem wszystkich spotkań UE-USA dotyczących polityki bezpieczeństwa;

NATO

46. dostrzega, że NATO pozostaje dla wielu Państw Członkowskich podstawą ich bezpieczeństwa w sytuacji zbrojnej agresji; uważa, że współpraca i komplementarność powinny być kluczowymi składnikami, na których opierają się relacje między Unią Europejską i NATO; proponuje podjęcie w tym zakresie rozmów — biorąc pod uwagę inny charakter każdej organizacji — dotyczących lepszej koordynacji wkładu państw w Siły Reagowania NATO oraz Cele Operacyjne UE w celu uniknięcia niepotrzebnego dublowania; nalega, aby Państwa Członkowskie kontynuowały reformy swoich sił zbrojnych, tak aby poprawić ich mobilność, możliwości ich transportu oraz ich trwały charakter; w związku z tym zwraca uwagę, że w najbliższej przyszłości większość Państw Członkowskich będzie nadal przeznaczać do NATO i Unii Europejskiej te same jednostki ze względu na brak jednostek posiadających właściwe umiejętności i możliwości; nalega, aby Państwa Członkowskie nadal poszerzały grupę dostępnych sił, tak aby w przyszłości możliwe było łatwe zaspokojenie potrzeb operacyjnych Unii Europejskiej i NATO;

47. zwraca uwagę, że obecne problemy, które niestety utrudniają konieczną współpracę między Komitetem Wojskowym UE i NATO, mogą być bardzo szybko rozwiązane przy dobrej woli politycznej ze strony decydentów;

48. wzywa Turcję, w kontekście NATO, aby stworzyła warunki do promowania lepszej współpracy — która jest pilnie potrzebna — między Komitetem Wojskowym UE i odpowiednimi organami NATO;

49. zachęca nową Europejską Agencję Obrony, aby zbadała możliwości współpracy z NATO w obszarze uzbrojenia i wyraźnie przewidziała możliwość takiej współpracy w ramach Umowy Administracyjnej, która ma zostać podpisana we właściwym czasie zgodnie z art. 25 Wspólnego Działania Rady 2004/551/WPZB ustanawiającego Europejską Agencję Obrony⁽¹⁾;

50. zwraca uwagę na komplementarność niektórych polityk i programów NATO (Partnerstwo dla Pokoju i Stambulska Inicjatywa Współpracy i Dialog Śródziemnomorski) i Unii Europejskiej (Polityka Sąsiedztwa i Proces Barceloński); zachęca obydwie strony, aby sprawdziły jak te polityki i programy mogłyby skuteczniejszy służyć wzajemnemu wzmocnieniu;

Bezpieczeństwo krajowe i walka z terroryzmem

51. zauważa, że ESB zwraca szczególną uwagę na zatarcie niegdys niezmiennych granic istniejących w tradycyjnych koncepcjach bezpieczeństwa wewnętrznego i zewnętrznego; zwraca jednak uwagę, że w ESB brakuje łącznika między tymi dwoma kwestiami, który pomógłby w spójnym rozwiązywaniu problemów; niemniej jednak jest świadomy, mimo tego konceptualnego pominięcia, wielu różnych wysiłków podejmowanych przez Radę, Komisję i Państwa Członkowskie w zakresie spraw wewnętrznych i zewnętrznych;

52. zwraca uwagę, w zakresie zapobiegania terroryzmowi, zarządzania skutkami i zabezpieczenia najważniejszych obiektów infrastruktury, na złożone przez Komisję projekty systemu ARGUS, umożliwiającego obieg informacji i koordynację reakcji, oraz dla jego możliwego połączenia zarówno z centrum kryzysowym, jak i z siecią alarmową (CIWIN) w celu ochrony najważniejszej infrastruktury w ramach Unii Europejskiej;

⁽¹⁾ Dz.U. L 245 z 17.7.2004, str. 17.

Czwartek 14 kwiecień 2005

53. w związku z tym zwraca uwagę na wezwanie Rady Europejskiej, zawarte w „Programie Haskim” z 4-5 listopada 2004 r., aby Rada i Komisja przygotowały, przy pełnym respektowaniu krajowych uprawnień, zintegrowane i skoordynowane ustalenia Unii Europejskiej w zakresie zarządzania kryzysowego na wypadek kryzysów o konsekwencjach transgranicznych w ramach Unii, które mają być wdrożone najpóźniej do dnia 1 lipca 2006 r.;

54. z zadowoleniem przyjmuje działania zakończone lub zainicjowane do tej pory na podstawie powyższych projektów i wezwań, a także dużą liczbę innych działań i projektów, które tradycyjnie stanowią część krajowej polityki wewnętrznej; w związku z tym również z zadowoleniem przyjmuje szczególną rolę, jaką SITCEN będzie odgrywać w sporządzaniu ocen ryzyka i analiz w związku z potencjalnymi celami terrorystycznymi; wzywa do nieograniczonej współpracy między wszystkimi wydziałami śledczymi krajowych ministerstw obrony w celu stworzenia odpowiedniego potencjału w ramach SITCEN;

55. ze szczególnym zadowoleniem przyjmuje cel uzgodnienia transgranicznej wymiany informacji, którymi dysponują służby wywiadu i bezpieczeństwa, zgodnie z zasadą dostępności zawartej w Programie Haskim – tam gdzie dotyczy to przyszłej wymiany informacji dotyczących egzekwowania prawa – zasadą, zgodnie z którą, biorąc pod uwagę szczególny charakter metod tych służb (np. potrzebę ochrony procedury gromadzenia informacji, źródeł informacji i poufności danych już po wymianie), informacje dostępne służbom w jednym Państwie Członkowskim powinny być udostępnione odpowiadającym im służbom w innym Państwie Członkowskim;

56. w kwestii polityki bezpieczeństwa wewnętrznego, jest głęboko zaniepokojony niedostatecznym wdrożeniem przez Państwa Członkowskie planu walki z terroryzmem przyjętego w październiku 2001 r.;

57. zwraca uwagę na raport Wysokiego Przedstawiciela Unii Europejskiej w sprawie włączenia kwestii walki z terroryzmem do Polityki Zagranicznej UE, przedstawiony Radzie Europejskiej w dniach 16-17 grudnia 2004 r.; w tym raporcie zwraca uwagę na wniosek, że możliwości w kontekście Celu Operacyjnego 2010 oraz Cywilnego Celu Operacyjnego 2008 powinny być dostosowane do wymogów różnych możliwych zagrożeń i scenariuszy terrorystycznych – w tym możliwej interwencji w ramach klauzuli solidarności (art. I-43 Konstytucji);

58. wzywa, w ramach Nowej Polityki Sąsiedztwa i w kontekście ogólnych stosunków zagranicznych Unii Europejskiej, do ściślejszego dialogu politycznego z państwami trzecimi na temat terroryzmu, obejmującego nie tylko potrzebę ich nieograniczonej współpracy z organizacjami międzynarodowymi i regionalnymi, ale także ściślejszego stosowania postanowień o zwalczaniu terroryzmu zawartych w umowach z państwami trzecimi, tam gdzie istnieją dowody na zagrożenie terroryzmem lub konkretnymi działaniami terrorystycznymi;

59. wyraża jednak zaniepokojenie – przy pełnym poszanowaniu dotychczas zrealizowanych działań dotyczących próby rozgraniczenia pomiędzy polityką wewnętrzną i polityką zagraniczną – co do spójności i koordynacji tych działań, a także, w szczególności, stopniem, w jakim uwzględnione są swobody demokratyczne i rządy prawa; w związku z tym zachęca Komisję Spraw Zagranicznych oraz Komisję ds. Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych do znalezienia właściwej procedury dla przygotowania zaleceń dla Rady i Komisji w tej kwestii, w celu sprawdzenia spójności i koordynacji tych działań, ale również w celu zapewnienia, że prawa obywatelskie i polityczne obywateli i organizacji nie zostaną w żaden sposób ograniczone i w ten sposób, tam gdzie będzie to właściwe, wydania zaleceń odpowiednim komisjom parlamentarnym, do przekazania Radzie i Komisji;

Służba Działań Zewnętrznych

60. przyjmuje Traktat ustanawiający Konstytucję dla Europy jako ważną podstawę realizacji ESB i jej bieżącego rozwoju; uważa, że utworzenie nowej służby działań zewnętrznych będzie niezmiernie ważnym instrumentem dla działań zewnętrznych w ramach WPZB, a tym samym również dla ESB; podkreśla, że skuteczna strategia ESB musi w pełni wykorzystywać dostępne służby dyplomatyczne (t.j. Ministra Spraw Zagranicznych UE i Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (art. I-28 i art. III-296 ust. 3) oraz, jeśli będzie to konieczne, służby wojskowe (czyli stała współpraca pomiędzy Państwami Członkowskimi) dla przeprowadzania dużych misji wymagających większych sił wojskowych (art. I-41 ust.6, art. III-312 i Protokół Szczegółowy);

Czwartek 14 kwiecień 2005

61. nalega, aby Komisja i Rada niezwłocznie podjęły konieczne kroki w celu zintegrowania swoich działań w duchu współpracy przed ostateczną ratyfikacją Traktatu ustanawiającego Konstytucję dla Europy; podkreśla, że Parlament będzie dążył do oceny tych kroków w pozytywny i konstruktywny sposób oraz podda ocenie wszystkie zaproponowane działania w okresie przejściowym kierując się ich jakością, a nie ich pochodzeniem, w celu stworzenia funkcjonującej i skutecznej Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych; podkreśla, że Parlament również podda ocenie te wysiłki pod względem respektowania przez nie wyrażonej w Konstytucji politycznej woli stworzenia wspólnej polityki, która pozwoliłaby Europie przemawiać jednym głosem;

*
* *

62. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Parlamentom Państw Członkowskich, Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, NATO i OBWE oraz Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy.

P6_TA(2005)0134

Doping w sporcie

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie zwalczania dopingu w sporcie

Parlament Europejski,

- uwzględniając Deklarację nr 29 w sprawie sportu, dołączoną do Traktatu Amsterdamskiego i art. III-282 Traktatu ustanawiającego Konstytucję dla Europy,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 września 2000 r. w sprawie komunikatu Komisji na temat wspólnotowego planu wsparcia zwalczania dopingu w sporcie ⁽¹⁾,
 - uwzględniając konkluzje Rady i Przedstawicieli Rządów Państw Członkowskich, zebranych w Radzie, z dnia 4 grudnia 2000 r. na temat zwalczania dopingu ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 września 2000 r. w sprawie sprawozdania Komisji dla Rady Europejskiej w celu zachowania obecnych struktur sportowych i utrzymania społecznej roli sportu w ramach Wspólnoty — sprawozdania helsińskiego w sprawie sportu ⁽³⁾,
 - uwzględniając Światowy Kodeks Antydopingowy przyjęty w dniu 5 marca 2003 r. w Kopenhadze,
 - uwzględniając przesłuchanie publiczne swojej Komisji Kultury i Edukacji z dnia 29 listopada 2004 r. na temat „Stosowanie środków dopingujących w sporcie — przeszkoda dla urzeczywistnienia sportowego ideału”
 - uwzględniając art. 108 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że liczba przypadków dopingu podczas Igrzysk Olimpijskich w Atenach w 2004 r. po raz kolejny dowiodła, że doping w sporcie niestety ciągle jeszcze jest obecny i że należy go zwalczać,
- B. mając na uwadze, że zdrowie publiczne i ochrona osób małoletnich stanowią priorytety Unii Europejskiej,
- C. mając na uwadze, że doping jest prawdziwym problemem zdrowia publicznego i dotyczy każdego, kto ma do czynienia ze sportem, w tym młodych ludzi i amatorów, którzy zaopatrują się w nielegalne substancje, np. na siłowniach oraz, coraz częściej, przez internet,
- D. mając na uwadze, że w ślad za sukcesem Europejskiego Roku Edukacji przez Sport powinny iść działania Unii Europejskiej w zakresie walki ze wszystkimi aspektami dopingu w sporcie,

⁽¹⁾ Dz.U. C 135 z 7.5.2001, str. 270.

⁽²⁾ Dz.U. C 356 z 12.12.2000, str. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 135 z 7.5.2001, str. 274.